

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku M. K.

przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Oddział Regionalny w B.

o rentę wypadkową rolniczą,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 stycznia 2006 r.,

kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 23 listopada 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2004 r., Sąd Apelacyjny w G. oddalił apelację wnioskodawcy M. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 16 kwietnia 2003 r. w sprawie przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziałowi Regionalnemu w B. o rentę wypadkową rolniczą, dzielając ustalenia Sądu pierwszej instancji, iż wniosek o rentę inwalidzką rolniczą (z dnia 20 lutego 2001 r.) został złożony po upływie 18 miesięcy od ustania podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniu społecznemu rolników, stąd nawet przy ustaleniu długotrwałej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, nie mogło być przyznane prawo do renty inwalidzkiej rolniczej. Sąd Apelacyjny wskazał także, iż renta rolnicza wypadkowa jaką otrzymywał

wnioskodawca w okresie od 1 lutego 1994 r. do 1 lipca 1995 r. w związku z wypadkiem przy pracy rolniczej w dniu 7 października 1993 r. została wstrzymana decyzją organu rentowego z dnia 1 lipca 1995 r. , a odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 18 października 1999 r.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 7 ust. 1, art. 16 ust. 1 pkt 2, art. 21, art. 38 pkt 4, art. 44 ust. 2 i art. 52 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 1998 r. Nr 7, poz. 25 ze zm.) poprzez niezastosowanie powyższych przepisów w stosunku do powoda, oraz naruszenie przepisów postępowania - art. 232, art. 233 § 1, art. 328 § 2, art. 381 k.p.c., wniósł o jego zmianę i przyznanie M. K. prawa do renty inwalidzkiej wypadkowej od dnia 1 lipca 1995 r. przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w G. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego.

Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji wskazał zagadnienie prawne polegające na „ustaleniu konsekwencji prawnych dla ubezpieczonego w związku z ujawnieniem nowych okoliczności – ustalenie podlegania przez ubezpieczonego obowiązkowemu ustawowemu ubezpieczeniu od 1 lipca 1995 r. jak też jego stanu zdrowia wskazującego na niezdolność do pracy w rolnictwie od dnia wypadku w dniu 7 października 1993 r. – o których mowa w art. 44 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z uregulowaniami art. 365 i art. 366 k.p.c.” Ponadto wskazał na potrzebę wykładni „art. 365 i 366 k.p.c. w stanie faktycznym z uwagi na prawomocność wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 października 1999 r. – a który miał decydujące znaczenie dla rozstrzygnięć Sądu pierwszej i drugiej instancji – w związku z faktem, że orzeczenie to nie było uzasadnione jak też żadna ze stron procesu nie zgłaszała nigdy wniosku o dokonanie sądowej wykładni sentencji wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 § 2 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa, ani nie zachodzi nieważność postępowania Sąd

Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania. Przesłanki od których ustawodawca uzależnił możliwość odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania zachodzą wówczas, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. Okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji są argumenty, mające wykazać, dlaczego uzasadnione jest przyjęcie kasacji do rozpoznania. Wiążą się one zatem z normą zawartą w art. 393 § 1 i 2 k.p.c., z której wynika, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie ani nieważność postępowania, a ponadto gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście nie narusza prawa lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. Przedstawienie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Zagadnienie prawne powinno być postawione ogólnie i abstrakcyjnie tak, aby mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a ponadto budzić poważne wątpliwości. Muszą mieć one jednak charakter wyłącznie prawny, a zatem nie mogą jednocześnie obejmować elementu stanu faktycznego sprawy. Wymaganie ogólnego sformułowania pytania prawnego ma na celu umożliwienie Sądowi Najwyższemu udzielenia odpowiedzi o charakterze ogólniejszym, która wszakże nie może zastępować rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. W sprawie będącej przedmiotem oceny – wbrew twierdzeniom kasacji - nie zachodziła potrzeba wykładni przepisów prawa. W przedstawionym problemach prawnych nie tyle chodziło o interpretację przepisów, co o zakwestionowanie ustaleń faktycznych (i ich oceny) poczynionych przez Sądy obu instancji na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Należy zauważyć, że wobec wyroku Sądu Okręgowego, oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania renty w związku z wypadkiem przy pracy rolniczej z 1993 r. i przekazującego wniosek powoda o przyznanie renty w związku z wypadkiem przy pracy rolniczej z 2000 r.

organowi rentowemu do rozpoznania, sformułowane jako zagadnienia prawne pytania w istocie nie wskazują na potrzebę interpretacji przepisów prawa, a kwestionując ocenę stanu faktycznego dokonaną przez Sądy obu instancji, wskazują na potrzebę uzupełnienia postępowania dowodowego.

W tej sytuacji gdy nie ma potrzeby dokonywania wykładni przepisów prawa, nie występuje też w sprawie istotne zagadnienie prawne, zaskarżony wyrok nie narusza prawa w oczywisty sposób ani nie zapadł w warunkach nieważności postępowania, brak podstaw do przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.